

LEYNDARMÁL LÍFSINS

ÞORGRÍMUR ÞRÁINSSON

ÞORGRÍMUR ÞRÁINSSON

LEYNDARMÁL LÍFSINS

Leyndarmál Lífsins

© Þorgrímur Þráinsson 2026

Öll réttindi áskilin

Umbrot og uppsetning: Kristófer Þorgrímsson

Þessi smásaga er eingöngu ætluð áskrifendum thorgrimur.is til persónulegra nota. Óheimilt er að afrita, dreifa, birta, selja eða miðla efninu, að hluta eða í heild, án skriflegs leyfis höfundar.

Takk fyrir að styðja íslenska barnabókaútgáfu og virða höfundarrétt.

Í Afríku fæddist pinkulítill gíraffi sem var kallaður Kókó. Kókó var öðruvísi en allir aðrir gíraffar af því hún var ekki með neina *flekki*. Pabbi hennar, *foringi* fjölskyldunnar, var svo vonsvikinn að hann vildi ekki vera pabbi hennar..

Kókó litla var glaðlynd og hjartahlý og hlakkaði til að ferðast um *gresjuna* með fjölskyldunni. Hún vék ekki frá mömmu sinni af því að hún var hrædd við ljónin, hýenurnar og hin rándýrin. Nótt eina, þegar hún svaf værum *blundi*, læddist fjölskyldan í burtu. Kókó vaknaði alein, leit *óttaslegin* í kringum sig og hljóp grátandi fram og til baka.

„Mamma,“ hrópaði hún örvæntingarfull. „Pabbi, hvar ertu? Ég er hrædd. Mamma komdu heim!“

Allan daginn ráfaði Kókó um gresjuna, ráðvillt og

niðurbrotin, með tárin í augunum í leit að fjölskyldunni.
Hún hafði aldrei áður verið ein og vissi að rándýrin voru
sífelld í leit að *bráð*.

Kókó var orðin svöng og þreytt og þráði að sofna en þorstinn dró hana að *kyrrlátu* vatni.

Skyndilega heyrði hún kunnuglegt hljóð. Fjögur ljón höfðu *umkringt* hana og nálguðust hægt og rólega.

„Mamma,“ öskraði litli anginn og vonaðist eftir kraftaverki.

„Ég var ... ég var... bara ... bara þyrst og ... og ... og ..“ *stamaði* hún og leit á ljónin. „Þið megið líka drekka ef þið viljið. Ég á ekki vatnið.“

Ljónin fikruðu sífellt nær, grimm og gráðug vígtennurnar *blöstu* við.

„Rosalega eruð þið með sléttan og mjúkan *feld*. Þið eruð sterkustu dýr sem ég þekki. Eruð þið ein fjölskylda?“

Ljónin *námu staðar* og litu hvert á annað. Enginn hafði

nokkurn tímann sagt eitthvað fallegt við þau.

„Er ekki gaman að vera ljón, svona stór og *tignarleg*?
Eigum við að leika?“

Kókó vonaðist til að *vingast* við ljónin en eitt þeirra
stökk af stað með kjaftinn opinn og klærnar úti.